

[Inger Gautier Schmit.]

Jeg synes, det er meget vigtigt, at det bliver Samfundshensynet mere end sociale Hensyn, der bliver det overvejende i hele dette Arbejdes Videreførelse, idet jeg ser det som en overordentlig stor Værdi for en Kvinde, der uden for Ægteskab har sat et Barn i Verden, at hun beholder sit Barn, lever sig sammen med det og sammen med Barnet kæmper sig gennem Livet og derved som oftest bevares fra at komme ud i yderligere Udskejelser.

Vi har noget, der hedder Helligdagslov. Den oprindelige Lov er fra 1922, men den blev for et Par Aar siden revideret. Vi var langtfra enige om den her i Rigsdagen, tværtimod kan jeg sige, at der var overordentlig stor Uenighed om denne Lov, og ved dens Vedtagelse viste det sig da ogsaa baade her i Folketinget og i det høje Landsting, at der var et meget betydeligt Antal Medlemmer, som ikke ønskede at stemme for denne Lov.

Lovens Revision førte med sig, at man paa mange forskellige Omraader mildnede paa Bestemmelserne fra 1922, lempede paa dem og gjorde Helligdagen til en Dag, hvor man kunde tænke sig, at baade Sport, Musik og forskellige andre Adspredelser blev tilladt paa et langt tidligere Tidspunkt end før. Men een Ting enedes man om, da man vedtog disse Lempelser, og det var, at der paa de 4 store Helligdage samt Paaskelørdag skulde være absolut Ro i Retning af Sportspræstationer og Forlystelser. Nu er det mig bekendt, at dette Paabud mangfoldige Steder i Landet absolut ikke praktiseres efter Lovens Ordlyd og efter den Affattelse, som den fik her i den høje Rigsdag, og dette vilde jeg gerne paatale over for den højtærede Justitsminister. Naar man endelig fik gennemført Loven med betydelige Lempelser og Indrømmelser til dem, der ønskede en større Frihed til Bevægelse paa Helligdagene, saa synes jeg, at man — det er vel nærmest Politiet, der maa overvaage dette — i hvert Tilfælde bør være lovlydige over for denne Bestemmelse i § 3, hvor der paabydes absolut Ro paa de 4 store Helligdage og Paaskelørdag.

Jeg siger dette, fordi jeg synes, vi nødtig skulde komme ud i dette, at Politiet af Hensyn til Folkelivet frigør sig mere eller mindre for Lovens Bestemmelser, og jeg er ganske vis paa, at der er mangfoldige Mennesker, der er enige med mig i, at disse store Helligdage maa være forbeholdt dem, som gerne vil dyrke deres religiøse Liv, og som ser det som noget i højeste Grad kræn-

kende, at disse Dage bliver brugt som ganske almindelige Dage til store Sportskampe o. s. v. med paafølgende Festligheder og Uro.

Der er i Løbet af det sidste Aar fra Justitsministeriets Side udstedt et Cirkulære, som tager Sigte paa at værne danske unge i Mørklægningstiden, idet der er fastsat ganske bestemte Tider om Aftenen, inden for hvilke unge ikke maa gaa ud paa visse Forlystelsessteder uden Tilladelse fra Forældre eller Værg. Jeg tror, at dette Cirkulære er blevet hilst med meget stor Tilfredshed af alle, som arbejder med Børneforplejning, og i det hele af alle fornuftige og forstandige Mennesker. Herom kan der slet ikke være nogen Tvivl. Mørklægningen fører meget tit til Mørkets Gerninger, og de unge, som driver omkring, har alt for rig Lejlighed til at komme ind i Foreteelser og begaa Handlinger, som de bagefter sikkert kommer til at fortryde. Det har alle vi, som sidder i Børneværn eller andre Værn og har med Ungdom at gøre, i høj Grad haft bitre Erfaringer for, og derfor vil jeg saa meget mere udtale min Glæde over, at Justitsministeriet virkelig har begyndt at røre paa sig gennem dette Cirkulære, som Politiet, tror jeg, med stor Effektivitet praktiserer, og som sikkert har gjort sin store Nytt.

Nu skulde man jo tro, at den Bestemmelse, hvorefter Børn — jeg kalder dem Børn, naar de er under 18 Aar — ikke, uden at de har Tilladelse fra deres Forældre, maa færdes ude efter Kl. 9 Aften paa Forlystelsessteder, Danseetablissementer, Restaurationer o. s. v., vilde sikre, at Børnenes Forældre vilde medvirke til, at Cirkulærets Bestemmelser blev overholdt. Ikke desto mindre har vi inden for Børneværnene og alle, der har arbejdet med Børns Forhold i det hele taget, den beklagelige Erfaring, at det slet ikke er sjældent, at de unge Mennesker kommer med Tilladelse fra deres Forældre. Forældrene mener altsaa, at det er noget ganske uskyldigt, de unge foretager sig, og de unge plager Forældrene saa længe, at de faar denne Tilladelse, og de har altsaa blaat Stempel, naar de møder op paa Forlystelsesstederne. Jeg vil gerne henstille, om man ikke vilde tage under Overvejelse, om dette Cirkulære i dets Ordlyd og i dets Virkeomraade er fuldt tilstrækkeligt, idet jeg kunde tænke mig, at man nu har adskillige Erfaringer med Hensyn til, hvorledes Cirkulæret har virket, og hvorledes Forholdet er mellem unge Mennesker.

Hvis det da skulde vise sig, at Cirkulæret ikke er tilstrækkelig fyldestgørende, vil jeg henstille, at man ikke gaar uden om Vanskelighederne, men skærper Cirkulæret; thi